

Warszawa, dnia 25 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1162/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

Sędziowie: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

SO Michał Chojnowski

,

protokolant: protokolant sądowy Natalia Wierzbicka

4. przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 15 marca 2022 r.

5. sprawy M. M., syna J. i D. ur. (...) w Ł.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 228 § 3 kk

7. i sprawy A. B. syna M. i T. ur. (...) w M.

8. oskarżonego o przestępstwa z art. 228 § 3 kk, z art. 231 § 1 kk

9. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego M. M.

10. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

11. z dnia 10 maja 2021 r. sygn. akt VIII K 300/20

1. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

a. orzeczoną wobec oskarżonego M. M. w pkt I karę łagodzi do roku pozbawienia wolności,

b. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt II,

c. na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70 §1 kk w zw. z art. 72§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby,

2. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od oskarżonego na M. M. rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 50 zł tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze; w części dotyczącej oskarżonego A. B. koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1162/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 10 maja 2021 roku, sygn. akt VIII K 300/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. M.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 796
2.1.1.2.	M. M.	Niekarany	Aktualna karta karna	k. 797
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2	Aktualna karta karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za			

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator w apelacji wniesionej przeciwko wyrokowi w zakresie dotyczącym A. B. zarzucił mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez ich dowolną ocenę, z pominięciem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy braku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, co znalazło wyraz w oparciu ustaleń co do czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zarzuconego w pkt. II aktu oskarżenia o wyjaśnienia A. B., bez wyciągnięcia jednoznacznych wniosków z charakteru, tła, przebiegu i okoliczności zdarzenia, co w efekcie skutkowało poczynieniem przez sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych co do roli i świadomości oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrolna instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania a ustalenia faktyczne są prawidłowe.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną</p>				

przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, sygn. akt II KK 12/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 roku, sygn. akt WK 26/03). Warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony. To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środку odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez Sąd Rejonowy,

nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wersja wydarzeń nakreślona przez skarżącego we wniesionej apelacji nie znajduje oparcia w prawidłowo zgromadzonym materiale dowodowym.

Poczynione przez prokuratora ustalenia jawią się jako bezpodstawne, oderwane od realiów projekcje. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że reakcja A. B. na przekazaną mu przez świadka J. R. wiadomość, że jest ona córką funkcjonariusza policji, nie miała, wbrew twierdzeniom skarżącego, charakteru nieadekwatnego do sytuacji. Wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do jednoznacznego wniosku, że młody, niedoświadczony policjant, po uzyskaniu informacji, że jedna z osób zaangażowanych w

przeprowadzaną interwencję pozostaje w bardzo bliskiej relacji z postawionym wyżej w hierarchii funkcjonariuszem policji, istotnie może się "zmieszać". W ocenie zatem Sądu Okręgowego, zachowanie A. B. stanowiło naturalną, adekwatną do okoliczności reakcję. Oskarżony wcale nie musiał obejmować swoją świadomością faktu realizowania przez M. M. znamion czynu z art. 228 § 3 k.k., aby zestresować się zaistniałą sytuacją. Za nieznaną potwierdzenia w materiale dowodowym uznać należy także sugerowanie przez skarżącego, jakoby podsądny, po uzyskaniu wiadomości o tym, że ojciec świadek jest komendantem, z własnej inicjatywy pośpiesznie udał się do M. M. w celu poinformowania go o owej okoliczności. Z prawidłowych i rzetelnych ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji jednoznacznie wynika bowiem, że A. B. oddalił się od świadek J.

R., gdyż został
zawołany przez M.
M.. Rozumowanie
przeprowadzone w
oparciu o dyrektywy
wynikające z art.
7 k.p.k. prowadzi
ponadto do wniosku,
że gdyby oskarżony
obejmował swoją
świadomością, że
M. M. pragnie
przyjąć łapówkę,
to poinformowałby
go o tym, że
jedną z osób
uczestniczących w
interwencji jest
córka komendanta
i do przestępczego
zachowania w ogóle
by nie doszło.
Powyższe świadczy
o dużej
niekonsekwencji w
argumentacji
zaprezentowanej
przez prokuratora.
W przedstawionych
bowiem przez
skarżącego
wywodach A. B.
zdaje sobie sprawę
z tego, że M. M.
przyjmuje łapówkę,
informuje go o
okolicznościach,
które u każdego
prawidłowo
rozumującego
człowieka
skutkowałyby
zaniechaniem
przestępczego
procederu, po czym
do realizacji
znamion czynu
zabronionego z art.
228 § 3 k.k.
i tak dochodzi.

Powyższa wersja wydarzeń w sposób oczywisty jest nie tylko sprzeczna z zebranymi dowodami ale także, a wręcz pozostaje w sprzeczności z zasadami prawidłowego wnioskowania. Tym bardziej nie trafne jest powoływanie się przez prokuratora w zarzucie na art. 7 k.p.k., który wymaga, aby oceny dowodów dokonywać z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy podziela ponadto stanowisko sądu I instancji, zgodnie z którym w momencie przyjmowania korzyści majątkowej przez M. M., A. B. był jedynie obecny na miejscu zdarzenia. Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy w żaden sposób nie wskazuje na to, aby obejmował on swoją świadomością i zamiarem popełnienie czynu zabronionego z art. 228 § 3 k.k. Pomiędzy współoskarżonymi

nie doszło do żadnego podziału ról, wszystkie znamiona przedmiotowego przestępstwa zrealizowane zostały samodzielnie przez M. M.. Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują także na to, aby A. B. w jakikolwiek sposób ułatwił M. M. popełnienie czynu zabronionego, wobec czego nawet gdyby przyjąć, że rozważał przyjmowanie korzyści przez współoskarżonego, pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej z tego tytułu byłoby niedopuszczalne.

Nie jest co prawda wykluczone, że A. B. w pewnym momencie dowiedział się o fakcie popełnienia przez M. M. zarzucanego mu przestępstwa. Zważyć należy jednakże, że oskarżony był młodym, niedoświadczonym funkcjonariuszem policji, znajdującym się na niższym od M. M. szczeblu w hierarchii służbowej. Nie można czynić oskarżonemu zarzutu z tego, że

nie chciał się on narazić starszemu funkcjonariuszowi o silniejszej pozycji zawodowej.

Wskazania doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że mogłoby to wiązać się z wieloma przykrymi konsekwencjami wymierzonymi przeciw A. B. w środowisku pracy. Jeżeli oskarżony dowiedział się o przyjęciu łapówki przez M. M., to jego brak reakcji wiązać może się ewentualnie z odpowiedzialnością o charakterze dyscyplinarnym, natomiast zdecydowanie nie może przemawiać za przypisaniem mu współsprawstwa bądź pomocnictwa w zakresie realizacji znamion przedmiotowego czynu zabronionego.

Wydalenie podsądnego ze służby w Policji, o którym pisze skarżący, nie może zatem stanowić okoliczności przemawiającej za wydaniem przeciw niemu rozstrzygnięcia skazującego go w sprawie karnej. Podkreślić należy

ponadto, że w żaden sposób nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, aby M. M. podzielił się z A. B. uzyskanymi z tytułu łapówki pieniędzmi. W szczególności, nie może na to wskazywać zapis rozmowy pomiędzy J. R. a O. B., przeprowadzonej po zajściu przedmiotowego zdarzenia, na którą powołuje się prokurator. Zdaniem Sądu Okręgowego, to, że dający łapówkę stwierdził, że funkcjonariusze zapewne się ze sobą podzielili, nie daje wystarczających podstaw do stwierdzenia, że w istocie tak było, zwłaszcza że O. B. nie mógł posiadać żadnej pewnej wiedzy na ten temat.

W związku z poczynionymi powyżej ustaleniami stwierdzić trzeba, że z całokształtu okoliczności ujawnionych w przedmiotowej sprawie w żaden sposób nie wynika, aby w czasie popełniania przez M. M. zarzucanego

<p>mu czynu, A. B. obejmował swoją świadomością oraz zamiarem realizację jego znamion. Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie w zakresie objętym postawionym zarzutem na pełnym, prawidłowo zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym zgodnie z wymogami stawianymi przez art. 7 k.p.k. Zarzut prokuratora uznać należało zatem za niezasadny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na poczynione powyżej rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za niezasadny.</p>			

Lp.	Zarzut			
3.2.	<p>Prokurator w apelacji wniesionej przeciwko A. B. zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie czynu zarzucanego w pkt. III aktu oskarżenia, powiązany z obrazą prawa materialnego w odniesieniu do wykładni znamion przepisu art. 231 § 1 k.k., polegający na przyjęciu okoliczności wyłączających umyślny charakter zarzucanego zachowania, podczas gdy analiza materiału dowodowego, zakresu ciążących na oskarżonym obowiązków służbowych oraz wynikająca stąd świadomość konsekwencji swojego zachowania nakazywała przypisanie mu zarzucanego czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				

W ocenie Sądu Okręgowego, sąd I instancji słusznie nie przypisał A. B. winy umyślnej w zakresie realizacji znamion czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k.

Na początku zaznaczenia wymaga, że nieprawidłowość interwencji przeprowadzonej przez oskarżonego wobec I. V. nie budzi wątpliwości, została zauważona przez Sąd Rejonowy i nie jest kwestionowana przez żadną ze stron. Czasokres objęty przedstawionym A. B. zarzutem obejmuje natomiast jego nieodpowiednie zachowanie już po nieuprawnionym zatrzymaniu prawa jazdy. Zauważyć należy, że podsądny w żadnym momencie nie chciał i nie godził się na to, aby wadliwie zatrzymany dokument zatrzymać dla siebie. Od samego początku pragnął on zwrócić prawo jazdy osobie uprawnionej. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, oskarżony nie ukrywał faktu

nieprawidłowego zatrzymania dokumentu, a jego starsi stażem, bardziej doświadczeni współpracownicy sami nie byli w stanie udzielić mu informacji w przedmiocie właściwego, zgodnego z prawem postępowania w zaistniałej sytuacji. A. B., młody, nieobyty, początkujący funkcjonariusz publiczny, pozostawiony sam sobie, postanowił zwrócić I. V. zatrzymane prawo jazdy "na własną rękę", jako że w jego ocenie był to najodpowiedniejszy sposób rozwiązania problemu. Skoro zatem opis czynu zarzucanego oskarżonemu obejmuje nadużycie przez niego uprawnień w postaci bezprawnego niezwracania i dysponowania nieprawidłowo zatrzymanym prawem jazdy, to w sytuacji, gdy nie chciał on pozostawać w posiadaniu tego dokumentu i pragnął zwrócić go osobie uprawnionej, nie sposób potraktować jego zachowania

jako popełnionego z winy umyślnej, czy to w zamiarze bezpośrednim, czy też ewentualnym. Sam skarżący podnosi zresztą, że A. B. "nie potrafił w chwili przesłuchania wskazać dalszej koncepcji co do postępowania z zabezpieczonym blankietem". Z braku odpowiedniego wykształcenia zawodowego i wiedzy wymaganej na danym stanowisku nie można natomiast czynić zarzutu umyślnego przekroczenia uprawnień.

Sąd Okręgowy podziela także stanowisko sądu I instancji, zgodnie z którym możliwość przypisania A. B. winy nieumyślnej w zakresie zachowania objętego przedstawionym mu w pkt. III aktu oskarżenia zarzutem nie zrealizuje znamion czynu zabronionego z art. 231 § 3 k.k. z uwagi na to, że szkoda dla interesu publicznego lub prywatnego nie miała w niniejszej sprawie charakteru istotnego. W związku z czynem

oskarżonego, I. V. nie poniósł bowiem żadnego uszczerbku majątkowego, a pozbawienie go dokumentu prawa jazdy na niecałe 2 tygodnie zdecydowanie nie stanowiło dla niego dolegliwości, którą określić można byłoby jako "znaczną" (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 roku, sygn. akt I KZP 38/03). Nie sposób nie zwrócić uwagi, że okres posiadania tego prawa jazdy przez oskarżonego był o 3 dni krótszy niż wskazano w zarzucie wobec jego zatrzymania w dniu 4.09.2019r. w następstwie przeszukania samochodu. Tak krótki okres dysponowania tym pojazdem wyklucza przyjęcie przemyślanego działania ukierunkowanego na pozbawienia uprawnionego możliwości odzyskania dokumentu czy też lekkomyślnego czy niedbałego postępowania mającego wywołać taki stan.

Wniosek				
Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Z uwagi na poczynione powyżej rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za niezasadny.				
Lp.	Zarzut			
3-3.	<p>Obrońca oskarżonego M. M. zarzuca obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i zasad logiki, co doprowadziło do</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

wyciągnięcia z materiału dowodowego wniosków, które nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym oraz poprzez niepowzięcie wątpliwości co do winy oskarżonego, skutkujące wydaniem rozstrzygnięcia wbrew art. 5 § 2 k.p.k.;

- art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 140 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność, czy i w jaki sposób dokonano ingerencji w zapis pamięci urządzenia pomiarowego;

- art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność, czy dokonano ingerencji w plik nagrania rozmowy oskarżonego O. B. ze świadek J. R.;

- art. 167 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

	<p>poprzez zaniechanie przeprowadzenia dodatkowych dowodów na okoliczności mających istotne znaczenie dla ustalenia, czy oskarżony popełnił zarzucany mu czyn;</p> <p>- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 168 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego, tj. nagrania rozmowy oskarżonego O. B. ze świadek J. R. w sytuacji, gdy dowód ten powinien zostać uznany za niedopuszczalny;</p> <p>Co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez niezasadne uznanie, że M. M. dopuścił się popełnienia czynu z art. 228 § 3 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrolna instancyjna</p>				

zaskarżonego
orzeczenia pozwala
na stwierdzenie, że
sąd I instancji
nie dopuścił się
wskazanych przez
skarżącego
uchybień, wobec
czego powyższe
zarzuty uznać
należało za
niezasadne.

W pierwszej
kolejności zauważyć
trzeba, że
postawiony M. M.
w przedmiotowej
sprawie zarzut
obejmuje
zachowanie
oskarżonego,
polegające na
przyjęciu korzyści
majątkowej w
zamian za
odstąpienie od
czynności
służbowych
związanych z
wykroczeniem
drogowym
popelnionym przez
O. B.. Wobec
tego, podnoszone
przez skarżącego
okoliczności,
dotyczące sposobu
posługiwania się
urządzeniem
radarowym, ilości
owych urządzeń,
rzekomych
ingerencji
oskarżonego w zapis
pamięci urządzenia
pomiarowego, czy
też uprawnień
funkcjonariuszy do
przeprowadzania

kontroli z użyciem urządzenia pomiarowego, nie mają znaczenia przy ocenie, czy oskarżony zachował się w sposób odpowiadający opisowi czynu z aktu oskarżenia. Słusznie zatem sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na stanie faktycznym ustalonym z pominięciem owych okoliczności. Zwrócić należy ponadto uwagę, że obrońca oskarżonego w sposób oczywisty przeinacza ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy. Przykładowo, sąd I instancji w treści uzasadnienia wyroku wprost wskazuje, że nie dał wiary sugestiom prokuratora, jakoby oskarżony posługiwał się swoim prywatnym fotoradarem fałszującym wyniki, podczas gdy skarżący zarzuca Sądowi Rejonowemu, że ten wyciągnął wniosek, zgodnie z którym oskarżony takowym fotoradarem się posługiwał. Wobec tego, jako, że tezy stawiane przez skarżącego są bądź bezprzedmiotowe z

uwagi na to, że nie mieszczą się w zakresie rozważań dokonanych przez sąd I instancji, bądź są irrelewantne dla rozstrzygnięcia, bądź też mają charakter gołosłownych polemik z ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy, Sąd Okręgowy postanowił nie odnosić się do nich w sposób szczegółowy i ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd I instancji w sposób prawidłowy zgromadził i ocenił przedmiotowy materiał dowodowy, nie dopuszczając się obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, co skutkowało słusznym przyjęciem, iż zachowanie M. M. zrealizowało znamiona czynu zabronionego z art. 228 § 3 k.k.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 168a k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego,

stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 168a k.p.k. w brzmieniu obowiązującym zarówno obecnie, jak i niezmiennie w dniu zajścia przedmiotowego zdarzenia oraz przez cały czas trwania postępowania, dowodu nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 Kodeksu karnego, chyba że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności. Jednoznacznie wynika z powyższego, że nawet gdyby nagrywanie przez J. R. rozmowy przeprowadzonej z O. B. stanowiło czyn zabroniony,

<p>nie stwarzałoby to przeszkody w dołączeniu tego nagrania do reszty materiału dowodowego stanowiącego podstawę dokonywanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych. Zauważyć należy przy tym, że powyższe rozważania i tak dokonywane są wyłącznie na marginesie, bowiem nagrywanie przez J. R. rozmowy z O. B. nie realizowało znamion żadnego czynu zabronionego, a także w żaden inny sposób nie można stwierdzić, że nagranie te uzyskane zostało "wbrew prawu".</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego M. M..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Z uwagi na poczynione powyżej rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.</p>				
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca M. M. zarzuca wymierzenie oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej 2 lat pozbawienia wolności, ponadto bez warunkowego jej zawieszenia, która to kara przekracza rolę wychowawczą i prewencyjną orzeczenia; - przypisanie zbyt małej wagi okolicznościom łagodzącym, a także częściowe ich pominięcie. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, kara wymierzona przez sąd I instancji wobec M. M. istotnie cechowała się rażąco</p>				

niewspółmiernością,
wobec czego zarzut
obrońcy
oskarżonego uznać
należało za zasadny.

W pierwszej
kolejności, podzielić
należy ustalenia
Sądu Rejonowego
co do występowania
w przedmiotowej
sprawie okoliczności
łagodzących w
postaci braku
uprzedniej
karalności
oskarżonego,
nienagannego
przebiegu jego
dotychczasowej
służby oraz
pożytecznego
społecznie,
ustabilizowanego
trybu życia. Sąd
Okręgowy nie
zgadza się natomiast
z ustaleniami sądu
I instancji odnośnie
występujących w
sprawie okoliczności
obciążających.
Zauważyć tutaj
należy, że wysokość
przyjętej przez M.
M. łapówki wynosiła
400 złotych, a zatem
była stosunkowo
niska, co - wbrew
twierdzeniom Sądu
Rejonowego - obniża
wysokość społecznej
szkodliwości
popelnionego czynu.
Ponadto, M. M.
zaniechał podjęcia
czynności
służbowych wobec
O. B. w związku z

popęlnieniem przez niego wykroczenia drogowego. Oczywistym jest, że odstępienie od czynności słuźbowych związanych z ujawnieniem wykroczenia jest szkodliwe społecznie w niższym stopniu, aniżeli analogiczne zachowanie przy ujawnieniu czynu stanowiącego przestępstwo. Za wątpliwe uznać należy także powoływanie się w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy na okoliczność obciążającą w postaci faktu, że M. M. popełnił zarzucany mu czyn, będąc funkcjonariuszem publicznym. Przemstępstwo stypizowane w art. 228 § 3 k.k. w samych swoich znamionach zakłada bowiem, że popełnić je może wyłącznie osoba pełniącą funkcję publiczną, a zatem okoliczność ta została już uwzględniona przez ustawodawcę przy określaniu wysokości ustawowego zagrożenia przewidzianego za powyższe przestępstwo. Fakt

zrealizowania przez oskarżonego jednego ze znamion zarzucanego mu czynu nie może sam w sobie stanowić okoliczności obciążającej przy określaniu rodzaju i wysokości kary w oparciu o dyrektywy z art. 53 § 1 i 2 k.k. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, okoliczności przedmiotowej sprawy, oceniane w kontekście dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., nie pozwalają na wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary 2 lat pozbawienia wolności. Wyrok Sądu Rejonowego należało zatem w tym zakresie zmienić, łącząc wymierzoną wobec M. M. karę pozbawienia wolności do 1 roku.

Zgodzić należy się również ze skarżącym, że okoliczności niniejszej sprawy przemawiały za zastosowaniem wobec M. M. środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia

wolności. Jak już
wyżej wskazano,
wymiar kary
wymierzonej
oskarżonemu
należało złagodzić
do roku. Podsądny
nie był ponadto
dotychczas skazany
na karę pozbawienia
wolności, a jego
warunki osobiste
uzasadniają
twierdzenie, że
warunkowe
zawieszenie
wykonania kary
pozbawienia
wolności na okres
3 lat próby będzie
wystarczające dla
osiągnięcia wobec
niego celów kary, w
tym dla zapobieżenia
powrotowi do
przestępstwa w
przyszłości.
Wszystkie
przesłanki
zastosowania
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności zostały
zatem zrealizowane.
Zauważyć należy
na marginesie, że
dodatkową
dolegliwość dla
oskarżonego
stanowi
dyscyplinarne
zwolnienie go z
pracy oraz
niemożność
powrotu do

wykonywania zawodu policjanta.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej, tj. kary w niższym wymiarze, przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za zasadny z uwagi na poczynione powyżej rozważania.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

ROZSTRZYGNIĘCIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Punkt IV wyroku
Sądu Rejonowego
dla Warszawy Pragi -
Północ w Warszawie
z dnia 10 maja 2021
roku, sygn. akt VIII
K 300/20

Zwiąże o powodach
utrzymania w mocy

Podniesiona w
apelacji prokuratora
argumentacja nie
mogła podważyć
słusznych i
uzasadnionych
wniosków
wywiedzionych
przez Sąd Rejonowy.
Z tego względu,
wniosek skarżącego
o uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazanie sprawy
sądowi I instancji do
ponownego
rozpoznania nie
został uwzględniony,
a wyrok w

zaskarżonej części utrzymano w mocy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Punkt I i II wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 10 maja 2021 roku, sygn. akt VIII K 300/20		
Zwięźle o powodach zmiany		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że o ile apelacja obrońcy M. M. w zakresie zarzucanej sądowi I instancji obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych okazała się niezasadna, tak uwzględnić należało zarzut skarżącego w przedmiocie rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Wobec tego, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie przypisania M. M. popełnienia zarzucanego mu		

czynu utrzymano, natomiast wymierzoną pod sądemu karę 2 lat pozbawienia wolności złagodzone do 1 roku pozbawienia wolności. Wykonanie owej kary następnie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby.

W związku z tym, że wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono, punkt II wyrok Sądu Rejonowego, w którym zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności, należało uchylić jako bezprzedmiotowy.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
	<p>W części dotyczącej M. M., Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty za obie instancje. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, w razie obniżenia lub podwyższenia wymiaru kary zasadniczej, zmiany jej rodzaju albo skazania dopiero przez sąd odwoławczy, sąd ten wymierza za obie instancje jedną opłatę według kary przez siebie orzeczonej. Przepis art. 2 ust. 1 pkt. 3 ww. ustawy stanowi natomiast, że w razie skazania</p>	

na karę pozbawienia wolności do 1 roku, skazany obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 180 złotych. Sąd Okręgowy zasądził ponadto od oskarżonego M. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.

Zgodnie bowiem z art. 636 § 1 k.p.k., w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.

W części dotyczącej A. B., Sąd Okręgowy zasądził, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Zgodnie bowiem z art. 636 § 1 k.p.k., w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, jeżeli środek ten pochodzi

	wyłącznie od oskarżyciela publicznego - koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSO Michał Bukiewicz Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Michał Chojnowski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości w zakresie dotyczącym oskarżonego A. B.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości w zakresie dotyczącym oskarżonego M. M.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana